

notes d'un desficiós

S'ACOSTA NADAL

“Per Nadal, torrons”. Déu Nostre Senyor, vist l’error que havia estat la Creació com la conta l’Antic Testament, i li costà d’advertir-lo segles i segles, va decidir finalmente enviar-nos el seu Fill per redimir-nos. Sembla que hi quedava clar que, per consumir-se aquesta redempció, el Fill de Déu havia de morir crucificat, i no solament això, sinó que havien de proliferar els capellans, els frares i les monges, i les inquisicions, i les “Asociaciones de Padres de Familia”. Com que, des d’un punt de vista tècnic, teològic, la qüestió entra en l’esfera dels «misteris», serà preferible que la deixem estar... Però el Nadal és Nadal. És una festa heretada, i de les bones: no l’hem de desdenyar per cap prejudi laicista. “Per Nadal, torrons”. I cançons, i dinarots, i betlems per a les criatures, i el “Messies” de Haendel al tocadiscos, i les estrenes familiars, i la palpitació lírica d’una religiositat perduda. Jo, que em dic agnòstic per a no exagerar, sóc partidari decidit de la perduració del Nadal. Els botiguers en són més que jo, és clar: ells s’ajuden amb aquestes jornades d’eufòria en el negoci. La gent necessita unes «festes» de tant en tant. L’excusa és secundària. ¿O és que «el proletariado militante» renunciarà a la paga del 18 de juliol, per més amargament feixista que siga la data? No senyora. I tant com no! Celebrem el Nadal com podríem celebrar les Saturnals. I que el Cardenal de Borriana —“Voici l’ennemei!”— faça la seua homilia. La recomanació plausible seria el no fer-li cas. Canteu, balleu, mengeu, emborratxeu-vos! “Jesús és nat. AHeluia!”. Forniqueu! AHeluia, valencians!, aHeluia! I oblideu-vos de l’Estatut i de les grotesques collonades de l’“autonomia”. “Per Nadal, torrons”.

JOAN FUSTER